

Απόψε φέγγει τὸ φεγγάρι, καὶ τὸ φεγγάρι τὰ γοπῶ

Ἡ ἀγάπη μου ξεσκέπασε τὸν κόσμο. Διάστημα πᾶ ἀμπροστά μου δὲν ὑπάρχει. Μάκρος, ἔχουνε μάκρος ἀπέραντο οἱ ἀχιτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Σβήνουνται οἱ καιροὶ. Βλέπω τὴν δεξαίνα Ἑλλάδα, τὸν Παρθενῶνα βλέπω στὴν πρώτη του ἀχάλαστη ὁμορφιά. Βλέπω τοὺς Μεγάλους καὶ βλέπω, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴν ἀθάνατη χώρα ὅπου μιὰ μέρα ὁ ἥλιος ἀνάτελε καὶ φάτισε τὴν οἰκουμένη.

Απόψε φέγγει τὸ φεγγάρι, καὶ τὸ φεγγάρι τὰ γοπῶ.

Μὲ τὶς ἀχιτίδες τοῦ φεγγαριοῦ λούζεται ἡ ἀθάνατη χώρα ποὺ ἀγάπησε τὸν ἥλιο. Λούζεται, καὶ τὸ καινούριο τῆς τὸ φῶς τῆς δίνει μιὰ καινούρια μορφή. Τὸ φεγγάρι μὲ τὴ λύπη του τὴ λούζει, τὴ λούζει μὲ τῶν πεθαμένων τὸ λογισμό, τὴ λούζει μὲ τὸν πόνο. Κ' ἡ ἀγάπη ποὺ χύνει στὸν κόσμο τὸ φεγγάρι, πῶς μυστικά μὲ τοὺς πατέρες μᾶς συνδέει· συνδέει ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἢ Ἀγάπη.

Απόψε φέγγει τὸ φεγγάρι, καὶ τὸ φεγγάρι τὰ γοπῶ.

**

Απόψε φέγγει τὸ φεγγάρι καὶ τὸ φεγγάρι τὰ γοπῶ.

Εἶμαι κάτω στὴν Μπρετάννια καὶ περπατῶ στὸ περιβόλι. Μοῦ ἔμαθε τὸ φεγγάρι τὴ γλῶσσα τοῦ καινοῦ. Μικροφάντες εἶναι οἱ ἀχιτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Συνασπάζονται τὴ γῆς μὲ τὰ περασμένα. Σιμώνουν οἱ πεθαμμένες καὶ γλῶσσα στάζει στὴν ψυχὴ μου. Ἐρχεται ἡ γλυκεῖά μου ἡ πονοδαρμένη μ' ἕνα χαμόγελο στὸ χεῖλι τῆς τὸ ἀπάλω. Βγαίνει μιὰ κόρη δόλοφρη ἀπὸ τὰ πέπλα καὶ λαχταρεμένα μὲ χαιρετᾷ. Περεχύνεται ἡ ἀγάπη τῆς καὶ σμίγουν οἱ τόποι καὶ οἱ καιροί.

Απόψε φέγγει τὸ φεγγάρι, καὶ τὸ φεγγάρι τὰ γοπῶ.

Πέμπτη, εἰκοσι ἐπτά τῶν Σεπτεμβρίου, 1906.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Δύτρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδου).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο. Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3, 50.

σπέρσει, —ἐκλειδῶσε χωρὶς νὰ βιάζεται ἕνα ἕνα τὰ συρτάκια, τὸ γραφεῖο, τὰ ντουλάκια, μπόρει νὰ ψάξει καὶ στὶς τσέπες τοῦ Γοργία καὶ τοῦ ἔκλεψε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Τὰ μάζεψε ἔπειτα ὅλα, τᾶκαμε ἕνα μπόγο, στράφηκε, καληνύχτισε, ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ προσοχή, σὰ νὰ θελε νὰ μὴ σχηματιστεῖ ρέμα καὶ κρούσει τὸ καμένο τὸ γεροντικὸ καὶ κατέθηκε ἀρελίστατα τὴ σκάλα, καταχτυπώντας τὰ πόδια του.

Ὁ Γοργίας ἔμαθε τὴν ἑλληνικὴν τὸ πρωὶ κατὰ λαθε τί σημάδια ἔχει αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ του, —στενοχωρήθηκε. Δὲν τοῦ εἶχανε ἀπομείνει σχεδὸν καθόλου λεφτά, ὅλες οἱ οικονομίες τῆς ζωῆς του πῶς τὶς εἶχε προορισμένες στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Σοφοκλή του, ὅλες τοῦ τὶς ἔκλεψε ὁ λωποδύτης, χτὲς τὴ νύχτα.

Καὶ ἰώρα;

Νὰ πεθάνει τῆς πεινας δὲν τὸν ἔμελε καὶ πολὺ γιὰ τὴν οὐκ ἔστιν ἀναξαρτὸς πείνα ἀπὸ τὴν πείνα. Μὰ ἤθελε νὰ κρατήσει τὸ λόγο του στὸ Σοφοκλή, νὰ τὸν ἐκδόσει στὴν τέλεια ἐκδοσὴ ποὺ ὀνειρευότανε, κ' ἔτσι βρισκότανε σὲ μιὰ φοβερὴ ψυχικὴ ἀνεμοζάλη.

Ἐίτανε γερός ἀπάνω στὰ βιβλία του καὶ σκε-

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τὶς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τρίμηνη δρ. τὴν τρίμηνα) συντρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στέλλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), στὸ κιάσκι Ἰαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεία τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐθνοσυνέλευση—Τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ χάος— Ἡ ἀμνηστία— Ἀλλὰ βουλευτικὲς ἐκλογές.

ΜΙΑ λύση στὴν πολιτικὴν μας κατάστασιν ἔδειξε ὁ κ. Βενιζέλος, τὴν ἐθνοσυνέλευση. Καὶ συζητιέται ἡ γνώμη του σήμερον ἀπ' ὅλους τοὺς πολιτικούς καὶ πολιτικολόγους μας καὶ ὁποῖος ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ παρακολουθήσει ὅλην αὐτὴ τὴ συζήτησιν δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει σ' ἕνα θετικὸ συμπέρασμα ἂν θὰ ὀφελήσει διπλ. ἢ ἂν θὰ βλάψει ἡ ἐθνοσυνέλευση. Τόσο οἱ γνώμες εἶναι διαιρεμένες καὶ τόσο οἱ περισσότερες γνώμες εἶναι, νὰν τὶς ποῦμε, ἀερόβωμες, ἀφοῦ σὲ καμιά βάση δὲ στηρίζονται.

Τὸ ζήτημα γιὰ μᾶς τὸς ἀπλότους δεικνύεται ξαστερότερα καὶ ἀπλούστερα. Ἐχομε σήμερον τὸ Στρ. Σύνδεσμο ποὺ ὄξω ἀπὸ κάθε Σύνταγμα καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος πολιτεύμα, κυβερνᾷ ἀκυβέρνητα αὐτὴ τὴ χώρα. Γιὰ νὰ φύγει ὁ Σύνδεσμος ἀπὸ τὴ μέση εἶναι κάπως δύσκολο, ἂν ὄχι καὶ ὀλωδοδιόλου ἀδύνατο. Κι ὅταν ἀκόμα βρεῖ πὼς γινάκεται ὅλα ὅσα ζήτησε, πάλι θὰν τοῦ εἶναι δύσκολο νὰ πορτραδοχητεῖ, γιὰ τὸ ἔξερουν πολυκαλὰ ὅλοι τοῦ Συνδέσμου πὼς μόλις «καταθέσουν τὰ ὄπλα» ἔχομε νὰ πλερώσουν πολὺ ἀκριβὰ ὅλα τους τὰ σημερινὰ καμώματα.

φτότανε, λυπημένος.

— Κ' εἶναι ἀργά, εἶναι ἀργά, νὰ διορισθῶ πάλι καὶ νὰ κερδίσω... Δὲ θὰ προφτάσω... Ἀδύνατο, δὲ θὰ προφτάσω...

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἀνατάραξε τὸ σωματικὸν του, τὸ στόμα του ἀνοίχτηκε μὲ τρόπο καὶ ἀμνηστικὸν καὶ φωνήενε τὰ γούλα καὶ ἀποπάνω τους καμπουρωτὴ ἡ μύτη ἔσκυψε σὰν παπαγάλος ποὺ ἀποκρεμότανε νὰ δεῖ ἂν ἔχει τίποτα κρέας τὸ στόμα μέσα νὰ τὸ ἀρπάξει νὰ τὸ φάει.

— Τί θὰ γενῶ; τί θὰ γενῶ; Ἡοῦ νὰ πάω;

Ἐάρνου θυμήθηκε καὶ χαμογέλασε. Κ' ἡσύχασε. Ἀντὶ νὰ πάει στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ περιμένει καὶ νὰ δηγηθεῖ τί τοῦ γίνεκε καὶ νᾶχει χασομέρια καὶ φακάρια καὶ διατύπωσης ποὺ φοβότανε, προτίμησε νὰ πάει στὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου νὰ τὴ δεῖ καὶ νὰ ἡσυχάσει.

— Ὅθ πάω, θὰ τῆνε βρῶ, θὰ καθίσω ἀπέναντί της καὶ θὰ τὴ βλέπω νὰ ὑψώνεται ἀποτάνω μου ἡρεμῆ, ὀλύμπια, ἀκατάδεχτη καὶ νὰ κυτᾶζει μὲ μιὰν περιφρόνησιν ἑλληνικὰ τοὺς βάρβαρους ποὺ ἐρχονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου νὰ τῆνε δοῦνε. Πόσο μ' ἀρέσει ἔτσι ποὺ ἀνοίγει τὴν ἀγκυλιά της καὶ θέλει νὰ μὲ σφίξει καὶ δὲν μπορεῖ

Γιὰ νὰ λείψει λοιπὸν ὁ Σύνδεσμος, κάτι ἄλλο πρέπει νὰ γίνει, κάτιιο σοβαρότερον γιὰ τὸν ἔθνοσυνέλευση. Καὶ τὸ γιὰ τὸν ἔθνοσυνέλευση.

*

ΣΤΟ χάος, λέει ὁ κ. Εὐταξίας, θὰ πείσουμε μὲ τὴν ἐθνοσυνέλευση. Μὰ μήπως σήμερον βρισκόμαστε ὄξω ἀπὸ τὸ χάος, γιὰ νὰ φοβούμεστε μήπως πείσουμε σὲ αὐτὸ μὲ τὴν ἐθνοσυνέλευση;

Πολὺ νόστιμη καὶ σωστὴ ἡ ἀπάντησις ποὺ δώσανε στὸν κ. Βάλλη ὅταν εἶπε πὼς πρέπει, σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα, γιὰ νὰ γίνει ἐθνοσυνέλευση νὰ ψηφιστεῖ πρῶτα ἀπὸ τοὺς Βουλευτάς.

— Σιγά, τοῦ εἶπανε, μὴν παρρίζουμε τὸ Σύνταγμα, ποὺ τὸχομε σήμερον κατακυριεύσαμε.

Ἰδίαι ἀπάντησις μποροῦσε νὰ δοθεῖ καὶ στὸν κ. Εὐταξίας. Νὰ λογαριάζουμε σήμερον τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ τρέμουμε τὸ χάος, εἶναι τὸ ἴδιον σὰ νὰ πνίγεσαι, ποὺ λέει καὶ ὁ λόγος, καὶ νὰ τρέμεις μήπως καὶ βρέξεις τὰ παπούτσι σου.

*

ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ στὸν Τυπάλω καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς τοῦ Ναυτικοῦ. Κι ἂν δὲ δοθεῖ, λέει, γλήγορα ἡ ἀμνηστία, θὰ γίνει συλλαλητήριο καὶ δὲν ἔξομε κ' ἔμεῖς τί ἄλλο, γιὰ νὰ ξεβιαστοῦνε νὰ τὴ δώσουν.

Καμαρωτὸτε ρεζίλιεκα. Δὲ καὶ λίγον καιρὸ φωνάζανε ὅλοι πὼς πρέπει νὰ τουφεκιστοῦν κτλ. οἱ στασιαστὲς ἀξιωματικοί. Τώρα ζητᾷνε ὅλοι νὰν τοὺς δοθεῖ ἀμνηστία.

Γιὰ νὰλλάξει τόσο γλήγορα ἡ κοινὴ γνώμη, πᾶει νὰ πεῖ πὼς τὸ ζήτημα δὲν τὸ διαχειριστέτανε ἀπὸ μιὰς καὶ ἀρχῆς καλὰ οἱ ἀρμόδιοι. Χρειαζότανε, φυσικά, κάποιος νους πολιτικός (ποὺ ἔλειψε ὀλωδοδιόλου καὶ σὲ τούτῃ τὴν περίστασιν) γιὰ νὰ δοῦν οἱ Κυβερνήτες μας πὼς δὲν ἔπρεπε νὰν τὰ σπρώξουν τὰ πράματα στὸ ἀπροχώρητο, ἀφοῦ μὲ κανένα λόγο δὲ σύφερνε νὰ γίνει δίκη καὶ νὰ ξεδιπλωθοῦνε δημοσία μερικὰ πράματα ποὺ πρέπει γιὰ πάντα νὰ μένου κρυφά.

*

Τὶ εἶναι πάλι αὐτὲς οἱ πανηγυρικὲς ἐκλογές τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ «Στρ. Συνδέσμου»; Τὴ μιὰ μέρα γράψανε οἱ φημερίδες πὼς θὰ γίνου ἐκλογές τῆς ἄλλης μέρας μᾶς καταστρώσανε τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων καὶ τὴν τρίτῃ μᾶς εἶπανε πόσοι καὶ ποιοὶ ἀπὸ κάθε στρατ. σῶμα πιτύχανε.

Ἀπαράλλαχτα σὰ νᾶχμε βουλευτικὲς ἐκλογές! Μὰ ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» (ἀφοῦ ὑπάρχει δὲ καὶ ἀνάγκη εἰλικρινείας) δὲν μπορεῖ νὰ μάθει ποῖος δίνει τίς ἐφημερίδες τίς πληροφορίες γιὰ τέτοια ρεζιλιέματα καὶ νὰν τοῦ ράψει μὲ ψιλὸ γὰζὶ τὸ στόμα;

γιὰ τὴν δὲν ἔχει μπράτσα. Ἀφ' αὐτοῦ τὴν εἶδα εἶμαι θανάσιμα λαβωμένος μὲ τὴ σκίτια τῆς ὁμορφιάς. Κι ἀπὸ τότε καὶ μὲνα τὰ μπράτσα μου πείσανε καὶ δὲν μπορῶ πιά, ποτέ πια, νὰ δημιουργήσω ποτέ..

Κύταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε πὼς εἶτανε ἡ λῆξις πολλῆς καὶ πῆρε τὴν ἀσπρὴν καλοκαιρινὴν του ὀμπρέλλαν μὲ τὴν πράσιναν φόντρα ἀπομείσα. Ἀφαιρημένος τὴν ἀνοίξε καὶ κτεβόκε τὶς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου του, ἡ πορτιέρα του τὸν εἶδε καὶ φώναξε ὅλα τὰ γκαρσόνια νὰ τρέξουνε νὰ τὸνε δοῦνε. Κι ἀρχίσανε ὅλοι πίσω του νὰ γελοῦνε νὰ τὸνε βλέπουνε ἔτσι μὲ ἀνοικτὴν τὴν ὀμπρέλλαν νὰ κτεβαίνει τὶς σκάλες. Σὰν ἔφτασε στὴν ὀδὸπορταν, ἔκλεισε προσεχτικὰ τὴν ὀμπρέλλαν, τὴν ἔβαλε ἀπομάσκακα καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Μουτείου, βουτηγμένος ἀπὸ κορφήσ τὶς σκέψες του.

Οἱ γάτες πάλι προβότανε ἀπὸ τὰ κτώφλια τῶν σπιτιῶν καὶ τὸνε κυτᾶζανε καὶ χαμογελοῦσανε μὲ περιφρόνησιν. Καὶ γλύφανε εὐχαριστημέναν τὰ γαντζονυχάκια τους πῶς καὶ λέγανε κατᾶζοντας τὸ Γοργία, ποὺ περνοῦσε ἀφαιρημένος μὲ τὴν κλειστήν ὀμπρέλλαν καὶ σκουνοῦσε ἐδῶ κ' ἐκεῖ: Ἀπ' αὐτὸ ἐκεῖ πέρα τὸ πρᾶμα ποὺ περπατεῖ καὶ μουρμουρίζει πάλι πῶς χρήτιμες εἶμασταν ἔμεῖς.